

ZACHRAŇ SE TY, JÁ UŽ JSEM MRTVÁ

Netvor je blízko, cítím ho.

V hlavě mi tepe a v uších slyším šílený smích, jako by to celé byla nějaká hra, jako by někdo chtěl, abych zešilela.

Oči mi přelepil páskou, ale ruce mám tak ztuhlé, že nejsem schopná si ji strhnout.

Prostor kolem mě je stísněný, sotva se můžu nadechnout.

Ze studené a vlhké podlahy a stěn mi běhá mráz po zádech; chtěla bych vstát, ale nohy se mi neovladatelně třesou.

Chtěla bych křičet, ale nevydám ani hlásku.

Není to poprvé, co své tělo neovládám, ale ještě nikdy mi to nenahánělo takovou hrůzu.

Tohle je odplata za mou posedlost temnými stránkami lidské duše, měla jsem utéct dřív, než jsem našla ten dopis.

Teď už je pozdě.

Tak moc bych chtěla zase na všechno zapomenout.

Pokouším se stočit do klubíčka, ochránit se vlastním tělem.

Jsem mrtvá? Takhle vypadá smrt?

Přála by sis být mrtvá, vid'? V hlavě se mi znovu ozve hlas, který se teď na nějaký čas odmlčel. Jako vždycky nemilosrdný, věčný a sarkastický.

Posunu ruku o milimetr a narazím na něčí paži, ledovou a lep- kavou, v pokročilém stádiu rozkladu. Nevím, kdo mi dělá upro- střed téhle noční můry společnost, ale je už dávno mrtvý.

Zabil ho Netvor, teď jde jen o to kdy. A za pár minut se vrátí pro mě, o tom není pochyb.

Kdybych tak dokázala nějak zmírnit tu šílenou hrůzu, co cí- tím.

Kdybych tak věděla, jak umlčet ten šílený smích a tepání v hlavě.

Musím se odsud dostat, dřív než se objeví.

Konečně se mi podaří postavit se na nohy; zoufale tápu po vlh- kých stěnách a hledám nějaké dveře; snažím se odplazit dál od té vlhké paže vedle mě.

Domlouvám svým těžkým nohám, aby se přestaly třást, šeptám jim, že je potřebuji tady a teď, musím odtud pryč.

V mém životě ale nikdy nic není tak, jak bych chtěla. Nikdy.

V zámku zarachotí klíč. Někdo je uvnitř, kousek ode mě. Cítím jeho pohled a pak se kolem rozezní smích jako z jiného, mnohem temnějšího světa.

„Proč, Andreo, pověz mi proč,“ pronese s falešným soucitem.

Ten hlas. Ach, ten hlas.

Do hlavy mě udeří nějaký ostrý předmět a já se zhrouťím na podlahu.

Smích a tepání jsou pryč.

Vím, že za pár okamžiků přestanu dýchat.

„Strašně to bolí,“ hlesnu z posledních sil; je to spíš neslyšné zašeptání, absurdní prosba o trochu soucitu.

Netvor mlčí. Skloní se ke mně. Z jeho dechu ucítím veškeré zlo jeho duše, které jsem dřív neviděla.

Strhne mi pásku, abych se mu naposledy podívala do očí.

V poslední vteřině života se sama sebe ptám, jestli někdy můžeme skutečně poznat ty, kteří žijí kolem nás.

ANDREA

pondělí 8. června 2015

Výročí

Dnes mám výročí. Neslavím ale narozeniny ani výročí svatby nebo něco podobného. Dnes jsou to právě dva roky, co jsem utekla z vězení, v němž se proměnil náš barcelonský byt v úzké ulici Santa Anna, a zamkla se do jiné klece, o které jsem si původně myslela, že bude mým vysvobozením. Svobodná se ale necítím; vzdálila jsem se světu ještě víc než předtím.

Vím, že můj manžel Nico mi dodnes ještě neodpustil, že jsme si z pouhého mého rozmaru ten stísněný byt v centru Barcelony kdysi pronajali, a ačkoli jsme se v něm nakonec dokázali zabydlet, nastěhovat se do ulice Santa Anna se ukázalo jako to nejhorší rozhodnutí, jaké jsme mohli udělat.

Dost možná mě nenávidí za to, že jsme museli měsíce trpět vedle lidí, kteří se k nám obrátili zády. A navíc, chybělo nám slunce

a vadilo nám věčně svítit v obýváku. Špína, křik opilců ve tři ráno, davy turistů...

Ten byt jsme si pronajali kvůli mně. Ulice Santa Anna je klíčovým místem v románu *Stín větru* od Carlose Ruize Zafóna, alespoň podle mě nejlepší knihy všech dob. Právě v téhle ulici sousedící s třídou Portal de l'Àngel žil hlavní hrdina Daniel Sempere a mně se vždycky líbila představa, že bych nějak dokázala propadnout mezi řádky do čtyřicátých let, kdy mladý Daniel hltal stránky fiktivního románu Juliána Caraxe s takovým zaujetím, s jakým jsem četla jeho příběh já.

Ptala jsem se sama sebe, jestli se Daniel Sempere taky tolik trápil, a pak jsem byla sama sobě k smíchu, možná jsem už tehdy začínala bláznit. Sempere neexistoval, neexistoval ani jeho byt, i když jsem si ráda představovala, že se Zafón inspiroval právě tím mým. Sempere by určitě odmítl snášet věčné reptání mého muže, který nikdy nechápal, jak je pro mě ta kniha důležitá; můj výtisk *Stín větru* se totiž ztratil při stěhování, zmizel někde mezi desítkami krabic. Stále doufám, že ho jednou najdu, a to i přes to, že už znám každou kapitolu téměř nazpaměť.

[...] *a procházeli jsme se ulicemi Barcelony uvězněné pod popelavými nebesy a sluncem jako z páry.*

Někdy sním o tom, že vezmu Nica za ruku, donutím ho přísahat, že nevyzradí moje tajemství, a půjdeme spolu na pohřebiště zapomenutých knih. Už nevím, co je realita a co fikce, co je pravda a lež, a cítím se kvůli tomu čím dál tím hůř.

Ani si nepamatuji, kdy přesně to začalo, kdy jsem začala míchat alkohol s prášky na spaní, kdy přesně začala tahle moje pouť do pekel. Vlastně ano, vím to, ale radši na to nemyslím, protože

to příliš bolí. Občas si vzpomenu na to, jak jsem žila předtím, a to pak sama sobě říkám: přestaň mrhat svým časem, je příliš vzácný. Jenomže potom se znovu vrátím na zem a na své předsevzetí, na slib, který jsem si kdysi dala a chtěla ho plnit stůj co stůj, zase zapomenu.

Nico vydělá dost, aby nás oba uživil, a tak jsem se pustila do psaní, celé dny a noci jsem trávila nad svou knihou. Měl to být thriller, ale já jsem nedokázala napsat jediný řádek, který by za něco stál. Postupně jsme přerušili veškeré styky s přáteli, dodnes vlastně nevím proč, a tak se mou jedinou důvěrníci stala sousedka Clara, se kterou jsme se často navštěvovali a díky níž jsem si nepřipadala jako zoufalec. Cítila jsem se v její přítomnosti jako sebevědomá žena s vlastními sny a cíli, nezávislá na manželovi nebo na komkoli jiném, která jen čeká, až přijde její chvíle a konečně bude moci zazářit.

Clara byla výjimečná. Byla o tři roky starší než já a žila sama se dvěma kočkami. Neskutečně přitažlivá, vysoká a štíhlá s nádhernými blond vlasy, prostě ten typ ženy, kterým jsem odjakživa záviděla. Stačilo, aby se usmála ve dveřích, a celá místnost se rozsvítila.

Často se mi po ní stýská. Občas ji na chvíli bezděčně pustím z hlavy. Jindy se na ni snažím úmyslně zapomenout. Poslední dva lidé, kteří viděli Claru naživu, jsem já a Nico. Často jsme všichni tři společně chodili na večeři do restaurace La Lluna kousek od domu. Oblíbili jsme si její světlé interiéry jako ze dvacátých let, milovali jsme jejich dýňovou polévku a lososa v páře s krémovými brokolicovými *ravioli*. Ten večer nás ale Clara pozvala k sobě na pizzu, a když jsme společně s Nicem odešli domů, zůstala doma sama jenom s kočkami.

Druhého dne ráno nás probudila policejní siréna pod okny. Ačkoli byla v naší čtvrti policie kvůli různým pouličním krádežím a rvačkám téměř denně, ten den jsem měla zvláštní předtuchu; něco se mi nezdálo už předchozí večer, kdy jsem se s Clarou loučila. Odcházel jsme a ona se mi upřeně zadívala do očí a zvláště se usmála; byl to ten nejsmutnější úsměv, jaký jsem kdy viděla, a chvíli mi připadalo, jako by chtěla říct ještě něco jiného než pouhé „Dobrou noc“, ale nakonec mě jen na rozloučenou něžně pohladila po rameni.

Když jsem ráno vyšla z bytu ven na chodbu, zlé tušení se naplnilo. Přes dveře Clařina bytu byla natažená policejní páska a nějaký policista držel v náruči její dvě kočky, které začaly mňoukat, jakmile mě uviděly.

„To oni, oni byli ti poslední, kdo ji viděl!“ zakřičel soused odnaproti, pan Gregorio, a ukázal na mě prstem; sledoval totiž každý pohyb své mladé a krásné sousedky.

„Co, co se stalo?“ ptal se Nico, stejně zmatený jako já.

„Ještě čekáme na vyjádření koronera, ale zdá se, že vaše sousedka zemřela na srdeční zástavu. Předávkovala se heroinem,“ odpověděl druhý policista.

„Cože?“ zeptala jsem se zděšeně, ještě rozespalá. „To je vyloučené. Clara je... Ne, panebože... Clara je ten nejzdravější člověk, co znám,“ přesvědčovala jsem policistu, zatímco Gregorio si mě zamračeně měřil nesouhlasným pohledem, jako bych za Clařinu smrt snad mohla.

Clara zemřela ráno v pondělí 15. dubna; dnes jsou to už víc než dva roky a já vím, že tahle tragédie mě poznamenala na celý život.

Policie vyslyšela všechny sousedy jednoho po druhém a mě a Nica ze všech nejdéle, protože jsme byli poslední, kdo viděl Claru

naživu. Nikdy na nás ale nepadl ani stín podezření. Když Clara zemřela, oba jsme spali, a i když jsme to nemohli nijak dokázat, bylo zcela očividné, jak nás její smrt zasáhla.

Nico, který pracuje jako právník v prestižní advokátní kanceláři, tehdy využil svých kontaktů a zjistil, že po pitvě a povrchně vedeném vyšetřování byla Clařina smrt uzavřena jako nešťastná náhoda. Podle policie její smrt nezpůsobilo cizí zavinění, ale já tomu nevěřím.

Nikdo mě o tom nepřesvědčí. Můžou to tvrdit sami sobě, můžou to tvrdit ostatním, ale já vím, že se tehdy v noci někdo dostal do Clařina bytu a chladnokrevně a promyšleně ji zavraždil. Pro policii bylo ovšem mnohem pohodlnější ukončit vyšetřování s tím, že Clara byla obyčejná feťačka.

Pamatuji si, že na jejím pohřbu jsem plakala jako snad nikdy v životě, dokonce jsem ani nešla na hřbitov a Nico mě musel odvézt domů; pláču, pokaždé když si na ni vzpomenu, celé ty dva osamělé roky.

Ale to ještě zdaleka nebyl konec. Sousedé z domu se nás začali stranit. Nebyla jsem jediná, kdo si myslel, že Claru někdo zavraždil, a někteří z toho bůhvíproč podezírali nás. Na našich dveřích se začaly objevovat sprosté červené nápisy jako „Svině“ nebo „Zrudý“.

A právě v té době se ze mě začalo stávat to, co jsem teď. Myslím, že Nica Clařina smrt a všechno, co se seběhlo potom, taky zasáhlo, ale jinak než mě. Vždycky všechno vnímal jakoby z dálky, neprožíval věci tak intenzivně jako já.

Abychom unikli z toho stísněného bytu, který nás dusil a v němž jsem se o nás nakonec začala bát, přestěhovali jsme se do téhle

předměstské čtvrti na kraji Mataró. Jsou tu samé monotónní dvouposchodové domky postavené v roce 1965 z červených cihel a obklopuje je zeleň. Hledali jsme klidné místo, kde bychom mohli založit rodinu a kam bychom mohli utéct před tím, čemu jsem začala říkat barcelonské peklo.

Všechno se ale dál zhoršovalo a děťátko nepřicházelo. První měsíce jsem poctivě polykala kyselinu listovou a upravila svůj jídelníček, aby bylo tělo na tu změnu připravené. Nikdo včetně Nica ale neví, že postupem času se ze mě stala politováníhodná feťačka závislá na lécích na uklidnění, kterými si ničím zdraví a které s velkou pravděpodobností brání tomu, aby ve mně vyrostl nový život.

Dnes jsou to dva roky, co jsme se přestěhovali na tohle místo, kde se mé sny rozpadají v prach a kde jsem došla k poznání, že naše štěstí nezávisí ani na tom, kde žijeme a s kým. Štěstí skoro vždycky záleží na nás samotných. Když nejsme šťastní sami, nebudeme šťastní s nikým a na jakémkoli místě na světě. A já nedokážu změnit sama sebe ani svoje vzpomínky. Je mi to tak líto, Nico... Je mi tak líto, co se ze mě stalo.

Jak řekl už Zafón: „*Existují i horší vězení než slova.*“

I dnes, tak jako každé ráno, sedím u našeho nenápadného kuchyňského okna, upíjím kávu, kterou jsem si právě uvařila, a pozoruji každodenní rutinu svých sousedů. Paní Dolores se zrovna chystá vyrazit na nákup a já přemítám, jestli už její osmdesátiletá sestra zemřela, nebo ne. Vážně a trochu záhadně a vyhlížející soused, padesátník, který bydlí o dva domy pod námi – a který, jak mi řekla paní Dolores, se jmenuje Antonio –, právě hodil do kontejneru obří pytel s odpadky; dělá to asi jednou nebo dvakrát

do měsíce. Vždycky se předtím nenápadně rozhlédne ze strany na stranu a o tom, že ho pozorují z okna, nemá ani tušení. Zajímalo by mě, co v těch pytlích je, asi budou pěkně těžké. Neodvážím se ho zeptat, ještě jsem s ním za ty dva roky neprohodila ani slovo.

María s Carlosem si ve dveřích dávají polibek na rozloučenou a vypadají zamilovaně... Carlos působí decentním a rezervovaným dojmem, na sobě má dokonalý oblek a je perfektně oholený, María je krásná a upravená, vypadá, že se tak snad už probudila. Carlos pohladí Mariu po tmavých hedvábných vlasech, nasedne do auta a ještě naposledy jí zamává na rozloučenou; ona se usměje, odhalí řadu dokonalých zubů a rukou se nenápadně dotkne břicha.

Alicia vybíhá na své ranní kolečko, jako vždycky pohroužená ve vlastních myšlenkách. Za ní uhání její pes Matías; má ho radši než svého nového přítele Ismaela, který se k ní právě nastěhoval. Matíasovi visí jazyk z tlamy a kývá se ze strany na stranu. Federico, rozvážný kultivovaný osmdesátník zrovna na rohu, za nímž právě zmizelo Carlosovo auto a vzápětí i běžící Alicia, krmí toulavé kočky. Představitost se mi okamžitě rozběhne na plné obrátky, před očima vidím Carlose s Alicií ve vášnivém objetí, jak nasazují parohy svým drahým polovičkám.

María vytáhne ze schránky dopisy, křečovitě se usměje, zamává mi a já jí kývnou na pozdrav a také se usměju. Z celé ulice jen María ví o mé zvláštní zálibě špehovat sousedy z tepla vlastní kuchyně. Nikdo jiný o mém tajemství nemá tušení. Ale María nevypadá, že by si z toho dělala hlavu.

Je to klidná předměstská ulice s jednotvárnými domy lemovanými piniemi a keři; ulice jako každá jiná, ulice, kde se nikdy nic neděje.